

Globe-trotter

***

Undeva în lume există dragoste și pentru mine. M-am făcut globe-trotter. S-o caut... Dar... Știu că nu pot căuta Destinul... E invers: Destinul mă caută! Să-i dau șansa să mă găsească! Sper să n-o ratez... Dar... Și aici e invers! Șansele nu se ratează, oamenii, da! Ați văzut un globe-trotter? Dacă nu, iată-mă!

(...)

Dacă mă vezi, întreabă-mă și pe mine, ce mai fac!

(...)

Stai, că-ți spun!

(...)

Seara plâng Pământului căruia i-a părut rău că, în timpul zilei, a pierdut, prin mine, un pumn de țărână...

(...)

Ziua, îmi fericesc ochii cu privirea, iar când se înserează, lăcrimez și-i spun luminii: „Acum mi-am dat seama că datorită ție, văd! Tu ești raza întunericului meu!”

(...)

De multe ori, îi reamintesc Pământului că-i voi restitui pumnul de țărână... Înmuiați! Să poată construi altceva: ceva care deduce nevăzutul din văzut, ceva care stabilește sincronități dorite, ceva care transformă eșecul în noroc, ceva care dă mormântului destin, ceva care poate fi cineva...

(...)

De multe ori, cu teama că am răs presupusului neant, îi plâng! Și merg, și merg... Undeva în lume, există dragoste și pentru mine... Poate că m-a găsit Destinul și nu știu... Poate că am devenit globe-trotter în tunelul veșniciei. Și merg, și merg...

(...)

Da!

(...)

Undeva în lume, există dragoste și pentru mine. M-am făcut globe-trotter și m-am luat la întrecere cu... melcii (cătinel-cătinel cu "Achatina-Achatina").

(...)

Din când în când, întâlnitu-m-am cu paznicii cei ce târgul străjuiesc...

(...)

„N-ați văzut, zic eu, pe dragostea sufletului meu?”[1]

(...)

...

(...)

Acum, dacă m-ai întreba ce mai fac, ți-aș spune...

(...)

Sunt pe trotuar cu niște chei în mână și ți-aș răspunde: așa ș-așa! Duc o viață etică, am scăpat de invidia multora și știu că Pământul se învârte deci aștept ca să apară și dragostea mea. Nu mă întrebi, nu răspund! Sunt mut cu așteptări... mute. Cum dragostea nu vine, trebuie să grăbesc Pământul. Oare, care dintre prieteni îmi poate spune, cum pot grăbi Pământul? Nu aud... De ce nu are și Pământul „sentimentul de vinovăție”?

(...)

Grăbește, Doamne, Pământul!

(...)

De ce? De ce? De ce?

(...)

Cum, de ce?

(...)

Pentru că șansele nu se ratează! Doar oamenii...

(...)

Deci...

(...)

”Plutind Pământului

Rămân Melcul Universului... ” [2]

***

Întrebare.

Un globe-trotter caută tumultul vieții sau fuge de el?

***

Răspuns.

Uneori, oamenii se simt exilați, pentru că, așa cum ne spune Sadoveanu, ”călătorul se întoarce, pe când exilatul are puțină

nădejde.” Un globe-trotter poate fi exilatul care a auzit îndemnul: “Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde.” [3] Alteori, această fugă este o acțiune de depășire continuă dictată de o gândire profundă, gândire care-l ajută să înțeleagă tirania ideilor și să-și accepte recâștigarea stării superioare a... ratării și singurătății. “Destin nu există decât în acțiune, fiindcă numai în ea riști totul, fără să știi unde vei ajunge. (...) Singurătatea-i o exasperare ontologică a ființei noastre. Ești mai mult decât trebuie. Iar lumea-i mai puțin decât ar trebui.” [4]

(...)

Un globe-trotter simte nevoia dezvoltării cunoașterii spațiului. Undeva în lume există dragoste și pentru el. A devenit globe-trotter în tunelul veșniciei. Și merge, și merge...

***

---

[1] “Cântarea cântărilor” (modif.)

[2] “Schwimmend mit meiner Erde / Bleibe ich einer Weinbergschnecke von meinem Universe...” – M. Mraconia – “Über Allem”

[3] “Isaia 43, 2”

[4] Emil Cioran – “Amurgul gândurilor”